

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos	4 rs.
Per 6 id.	7 id.
Per un any.	12 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plaça Nova
número 5.

Las suscripcions començaran lo dia primer de cada mes, y no serà cap à fora que no s' hagi rebut lo seu import ab llibrancas ó sellos de correu.

La correspondencia al Director de l' ASE, Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos	6 rs.
Per 6 id.	11 id.
Per un any.	20 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plaça Nova
número 5.

Se insertarán las composiciones que remetan los suscriptores, subjectándose al examen de la Redacció y quedando los originales en poder d' aquesta, encara que no s' inserten.

2 quartos lo número.

L'ASTE.

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

L'AMOR DEL SIGGLE XIX.

Velaquí un tema que ha donat molta feyna als escriptors; especialment als autors de novelas, comedias, romansos y ventalls. Tothom vol entenirer en la materia, y per clavarhi las seues quatre ratllas, ningú s' ha parat en disbarat mes ó menos.

L'amor es cego. diuen los poetas. ¡Ditxosa ceguera! jo crech que té mes ulls que un formatje d' Holanda y que hi veu de mes lluny, que un estornell. Comprendre en lo laconisme de una definició los diferents caracters en que s' pot presentar l' amor, seria per nosaltres cosa tant difícil com trobar lo moviment continuo, y á fé que per ara pocas ganas tenim de entaular relacions ab cap habitant de la casa gran de Sant Boy.

Aixó no priva que fem algunes consideracions sobre l' particular; y tú, lector amich, ne pendràs lo que voldràs, segons los mes ó menos graus sobre cero que senyalí l' tèu termòmetro amorós, ó segons lo metall de que fou forjada la fletxa que l' xicot de qui tenim lo gust de parlar, t' ha tirat.

La Iconología 'ns representa l' amor en un noyet tapat d' ulls, ab aletes dauradas, un buirach plé de fletxes á l' espalda, un arch á la una ma y una atxa á l' altra; pero aquella *señora*, que fou respecte 'ls déus del Olimpo dels Grechs, lo que hauria sigut la Pelegrina Malatesta respecte *Los dioses del Olimpo* del Prado, si 'ls *Bufos* no haguessin portat los trajes de Madrid; no deuria pensar que l' amor que vestia pogués durar fins al siggle XIX, sino de segur li hauria donat un bagulet ab unes quantas mudades diferents, porque s' pogués anar vestint segons las circumstancies y usos de cada poble y de cada etat. Vinguin ab mí sino, y diuinme després si sá un papér mes ridicol que

si l' fés d' estrassa, l' Amor de la manera que 'l representa la Iconología.

Som dintre la sala de una casa de pagés en un poblet de pocas casas. Un parell de banchs de fusta, una taula ab una escaparata, uns quants manats de panotxas pel sostre, junts ab quatre penjolls de rahims y un munt de garrofas á un recó, constitueixen lo moblatge del aposento. Assentats sobre un sach de patatas que hi ha al costat de la taula; en Pep y la Rita, jovens que sempre s' han fet bona cara, ella á ell perque es hereu d' una casa regular, y ell á ella perque quant se casá sa germana gran li varen donar doscentas lliuras de dot y tres de cada cosa; se parlant á l' orella y rihuen, prova de que lo que s' diuen mutuament los agrada. Deixem als dos enamorats dírsen quatre al istil de fora y arrimemnos á l' altre costat de la sala, hont los pares dels promesos parlan també ab veu baixa y si s' vol, ab mes calor que aquells.

—Tres llansolls de brí, tres camises y dos parells de mitjas, diu lo pare de la minyona.

—¿No mes dos parells de mitjas? á la Rosa bé ni vareu donar tres.

—Quant la Rosa s' va casar las cosas anaven millor y.....

—Bé, bé, jo no vull que la Rita sigui menos que sa germana, y si no li doneu lo mateix que á ella ho haurem de deixar corre.

—Ja us hi dit lo que fa l' cás; si l' partit no convé, vos mateix, per aixó tant amichs com ans.

Tenim rahó, las cosas quant mes claras millor. Mira, Pep, d' alló que haviam dit no hi ha res.

Lo Pep que en aquell moment acababa de fer veurer á la Rita que ell may l' oblidaria, y que nessecitaba tant d' ella com una mula de la po-llegana per llaurar dret; s' atxeca tot estirantse, agafa la vara, encent un puro de quarto y ab

tota la tranquilitat d' aquet mon se despedeix de la Rita (que també s' queda com si tal cosa) y surt de la casa en companyía del seu pare, que tot baixant l' escala li conta 'l poderós motiu perque no s' ha pogut portar á cap l' ajust.

¡Per tant poca cosa, un casament desbaratat! ¿qué has fet Amor? gno haguera valgut mes que en lloch de la fletxa rovellada que vares dirigir al cor d' en Pep, li hagueses tirat un parell de mitjas? Lo lector jutjará si aqueixes haurian fet mes efecte.

Anem á una gran ciutat, ó mes ben dit, no 'ns movem de Barcelona. Procurem inquirí perque Fulano fá la mona ab Sutana, busquem la causa perque ha renyit aquet ab aquella altra, y per cada un en que l' amor fará lo seu ofici, ne veureu mil en que no es mes que un comparsa, que no fá mes paper que l' de una hermosa toya en mitg de una taula de convit, aixó es: fer bonich quant está parada la taula, pero que ningú s' recorda d' ella quant lo gust á sustituir á la vista, quant las perdius á la vina-greta y 'ls palpissons al ast han escampat sos olors per sobra la taula, y 'ls fums del fermentat Champagne han omplert los caps dels convidats.

Aquí no será un parell de mitjas, ni un eixugamá, ni un sach de mongetass mes ó menos la causa de un rompiment, perque l' amor de las ciutats es mes matemàtic que cego y acostuma donar una passada per las butxacas dels pares ans que per lo cor dels fills; pero una millor proporció y algunas vegadas un mal trossot de pergamí, serán motiu suficient per convertir en estany gelat lo cráter del mes furios volcán, encara que vuy dia hagi perdut l' últim una gran part de la forsa que tenia á ultims del siggle passat y principis d' aquet.

La Iconología s' havia de recordar donchs, de que podria arribar un temps en que nosaltres

vindriam al mon, y si ho hagués fet com havem tingut lo gust d' indicar al principi d' aquet escrit; no tant sols haguera donat al Amor facultat per usar de son primer sentit corporal á son plaher, sino que li haguera posat al bagulet un compás per poguer comparar las conveniencias, y una porció de bitllets de banch, perque fentne sagetas com aquellas que 's tiran en las plassas de toros, hagués pogut ferir ab mes acert y efecte los cors dels que volia someter a son regnat.

No duptem tampoch que la ratlla tirada del un al altre dels punts que 'm senyalat passi per sobre d' alguns amors, que estarian mal representats de la manera que acaben d' indicar; y així debem fer constar que no son ditas aquelles quatre paraulas per ells, y que desitjem de tot cort no vajji cap parell de mitjas á ficarse entre ells y la seu felicitat.

ENRIC.

AUBADA.

I.

S' esqueixa ja la boira
surt l' arch de San Martí;
trossos de blau se vehuen
com trossos de satí.

Las tendras oranetas
ja n' ixen de son niu
y s' llansan per los ayres
y entonan lo piu-piu.

Allá d' allà s' remolihuen
los vels de la foscor
com host que se revolca
pels peus del vencedor.

Los vels lo sol trepitja;
lo vencedor n' es ell,
que llansa per hont vulla
lo seu daurat mantell.

Quant á la mar arriba,
blau lo mantell se n' es;
quant los celatges toca
color de purpra ha pres.

La, la, la, la, la, la,
nineta surt....
la, la, la, la, la, la,
qu' estich perdut,
perdut per tu nineta,
oh fada del amor;
perdut entre la fosca,
la fosca del meu cor.

II.

Ja tots los nuvols negres
de glassa s' van tornant,
de glassa blanca, blanca
com somni d' un infant.

Las cándidas donzellas
se 'n van cap al jardí
violas del soll no cullan,
violetas d' amor, si.

Ja toca la campana;
que lo sol naix ne diu;
quant la campana toca,
tothom de goig sonriu.

Jugaires los rius saltan
herbas y flors besant,
pelons d' amor que l' aura
s' en dú remorejant.

Quant besa l' riu las fullas,

se 'n porta cap al mar
las gotas de rosada
que troba al rodolar.

La, la, la, la, la, la,
nineta surt;
la, la, la, la, la, la,
que m' he perdut
perdut per tu nineta,
oh fada del amor.
perdut entre la fosca,
la fosca del meu cor.

III.

L' estela de l' aubada
llueix allá d' allá,
ella al mari que prega
a port ne guiarà.

¡Ah! jo no tinc estela
que 'm guie á felís port;
¡passa la meva aubada!
¡m' he desperiat ben tart!

¿Hont cercaré l' estela?
¿per hont la cercare?
¡Si en l' il·lusió la cerco,
en l' il·lusió 'm perdré!

¡Potsé n' es la nineta
que m' ha robat lo cor
lo que 'm tapa l' estela,
l' estela del amor?

Oh! si una trista mica
véurer me la deixés!
¡com á ella correria
pel foix de ditxa encés!

La, la, la, la, la, la, la,
nineta surt,
la, la, la, la, la, la,
que m' he perdut,
perdut per tu nineta,
oh! fada del amor,
perdut entre la fosca,
la fosca del meu cor.

IV.

Lo sol, lo riu y l' aura,
los núvols de colors,
las perlas de rosada,
y del jardi las flors:
tot ne sonriu y gosa
omplert de mil encants,
tot ne saluda l' auba
ab sos armònichs cants.

¡Mes ay! que la finestra
tancada permaneix
mes ay! que jo m' espero,
y l' ansietat no 'm deix!

¡O! nina, dolsa nina
escolta lo meu cant
ja que no suris á véurer
com rega 'ls ulls lo plant.

¡Oh! nina, dolsa nina,
ab pur amor jo l' am'
¿si no 'm dons esperansa,
querqué has encés lo flam?

La, la, la, la, la, la,
nineta surt,
la, la, la, la, la, la,
que m' he perdut,
perdut per tu, nineta,
oh! fada del amor,
perdut entre la fosca
la fosca del meu cor.

V.

Ja surts,

ja vens,
¡oh quin
plaber!

Mon plant
fineix
y entono dolços cànichs
d' amor, d' agrabinet.

La, la, la, la, la, la,
ja n' bas surtit,
la, la, la, la, la, la,
perdut no estich.

Si tol ne té per guia
l' estrella de l' aubada,
jo tinc, ma enamorada
dos estrelletes ja...
los ulls son mas estrellats
molt mes que l' altre dolsas,
molt mes que l' altra bellas
y lluentes sens igual.

Benhajias ma nineta,
oh! fada del amor;
de l' esperansa l' auba
tu donas al meu cor.

MARTINET.

IMPROPIETATS.

Que aquei mon està plé de *impropietats* es una veritat com lo piny, qu' es lo mateix que dir; una veritat de 'n Pero Grullo.

Y aixó es fàcil de probar, y com es fàcil de probar los ho probaré; pero no ab una teoria, que aixó es deixa pe 'ls sabis, sino ab uns quants exemples pràctichs, qu' es lo modo de que tots vostés ho entenguen millor y de que jo m' espliqui menos malament.

Son moltes las *impropietats* que vostés, estimats lectors, haurán notat per mica que s' hi hajin fixat. De segú que tots esón tips de veure algun *corredor* que per caminar necessita cròssas, algun *vista* de l' aduana que no hi veu ni a tret de pató, algun *cristich* que tot ho alaba, algun *sereno* que estava nublado y algun *cristià*, catòlic per mes servas, que sempre ha estat un *pagano*; y mil y mil altres *impropietats* que vostés vehuen cada dia y jo també.

Pero no son aqueixas las *impropietats* de que 'ls vull parlar avuy: pus tan sols los vull parlar de lo *impropis* que son alguns noms, encara que 'ls gramàtichs los hajin batejat de substantius y *props*.

Y sino llejeixin y després dirán si tinc raho. Tinc un amich qu' es diu *Lleó*, y 'ls puch jurar que 'n ma vida, ni crech tampoch que 'n vida d' altres, s' haji vist un *animal tan manso*; y 'n tinc un altre, (no de animal, de amich) qu' es diu *Lás-saro*, pero que no es un *pobre Lás-saro* com li di-huen molts, per la senzilla rahó, de qu' es un *Lás-saro rich*.

Conech un *Romá* que va naixer a la Bordeta: un *Nassari* qu' es xato, molt xato, tant xato que per trobarli 'l nas se necessitaria un nou Diógenes y una nova llanterna; y conech un *Segon* que no desmenteix son nom sino quant se tracta de beure 'n del bò: allavoras per emborraxarse no 's may lo *Segon*, pus que sempre 's lo *primer*.

Fá poch temps que vaig anar a donar los bons dies a un coneget de casa qu' es diu *Rústich*, y no obstant es una de las personas més finas, atentas y y ben educadas que haver hi puga en Barcelona.

Un amich de un amich de un coneget de la meua tia, se diu *Ignoscent*, y segons hi sentit dir es un píllot de marea major, capás d' estafar al mateix Mercuri, y que viu per lo tant sense treballar *ab la esquena dreta*, ab tot y ser una mica jeperut.

Hi ha aquí en Barcelona un poeta qu' es diu *Modest*. Si realment es modest ó no ho es, vostés m' ho dirán quant los haji dit que l' altre nit en una reunió de *literatos* després de llègir una *quintilla* dedicada a una *bufa*, digué ab tota sa modestia 'ls que 'l felissaban:—Res me sap més greu que 'l no haver viscut en temps de Calderon per haberli fet veure que sempre 's troba *un millor*.

A la escalaeta de casa hi viu un senyor *Angellet*:

me moriria de riure sino plorés de espantat quant li veig la cara: lo seu padri havia de ser un home de molta broma, d' altre manera no 's compren que li posés lo nom d' Angelet.

Menja ab mi à la fonda de 'n Simon un tal D. Benigne, tant benigne, que va á missa cada dia, à confessà cada mes y que cada tres mesos dóna quatre rals al Patronato de pobres. Encara mes benignitat: havent estat D. Benigne president d' una societat de crèdit que lant sols daba lo vinticinch per cent de interès, un dia, ab tota la benignitat del mòn va fugir, y porque 'ls imponents no poguessin dir que 'ls abandonaba 'ls interessos se 'n va emportar los quartos; pero això si, D. Benigne va tornar y 'ls va donar comple y rahó dels quartos... es dir de la manera que se 'ls havia gastat.

Es visita de casa un senyor qu' es diu *Benvingut* que cada vegada que ve s' entrelé ó bé en fer lo *molinet* ab lo bastó, qu' es com si diguessim que no s' en va may de casa sense haver trencat un parell de vidres, ó dóna garrotadas al gos, ó lrepitja al gat, ó escup al lloro amenassantlo ab lo bastó, ó 'm rejira tols los papers que tinch sobre la tanla, ó dóna pessichs als brassos de la criada que li mou un escàndol, ó enrahou una hora desseguida de literatura, de toros, de ciencias, de política, de tot, porque aquella boca es un *infern*, sobre tot si un se 'l escolta d' aprop, pus que li put l' alé com una guilla. Aquest senyor, per tothom es y serà *Benvingut*, per mi, a casa, sempre serà *malvingut*.

Un dels vintiun cusins que tinch, se diu *Simplici*, sent aixis qu' es un *sabi*, pero un *sabi* de debò, que després d' haver escrit per molt temps en un dels periódichs mes serios de Barcelona, avuy dia 's murmura si es un dels del *triumvirato* del *Tren*.

Venen al cafè que jo vaig... quant tinch un ral, un *Llop* qu' es mes manso y esplantadis que una ovella, un *Pau* que no es ximple, un *Patrici* que daria la patria per una copa de rom ó de marrasqui, y un *Germá* que no n' ha tingut may sino cap de la part de Deu, que allavoras n' hi som tots.

Crech que basta ab lo dit pera convensels de que efectivament aquest mon es un mon de *impropietats*, y que lo mateix que 'ls acabo de dir dels noms los podria dir de molles altres cosas.

Acabo. Per un célebre publicista la *proprietat* era un robo, per mi la *proprietat*—y molt mes en los noms *propis*—es una de las majors *impropietats*. Y per avuy prou de *impropietats*.

RICARDET.

CANTARELLAS.

Dos mesos fa que 'l conéch
y lant l' estimo, Ramona,
que quant le veig me ve gana...
perque mal de cor me dónas.

Al principi no 'm miravas;
y ara 'm tens un amor boig:
que un boig no hi es tot, diuient,
y jo vull complert l' amor.

Si m' acosto á tú m' en treus;
m' allunyo y dius que m' alansia;
jes ben vritat que l' amor
no coneix may la distancia!

Ab la mantallina 't lapas,
ton pudor que 'm té confús:
mes per en mitx de las mallas...
veig que filas que es un gust.

Quant te miro, yo, y te enciso,
dius que no pateixes gens;
ara si que podré dírtel:
¡pateix y no s' ho coneix!

Tos ulls semblan dos tinters
que están plens de tinta negra,
y ton nasset una ploma
pera escriuerer la guapesa.

Quant vagis per lo carrer,

no ensenyis las pantorrillas,
perque 'm fa semblar, nineta,
dos carbassons que caminan.

Dius que per dol tens cent onzas
de 'n Fernando y Carlos quart;
si 'ns casém ja puis tornarlas,
no vuy res enmatilevat.

L' AS D' OROS.

ACABAMENT A LA RESPSTA

A «UN FILL DEL ROQUER.»

Gràcies per haberme enviat lo número de *El Tren* que parla d' En Carreras. La pressa ab que ho has fet, clarament m' ensenya que tens ganas de que acabe de satisfet la pregunta.

Dos coses eran las que 'l prometia ab ma primera carta, y la posterior lectura del article publicat en lo referit número, m' ha convensut de que ja estava satisfeta la primera; resta 'm donchs, solsament cumplir ab la segona, que ho faré dibente quatre paraules respecte á la eminencia en questió, D. Lluís Carreras.

No estich conforme ab lo paré dels que diuen que oquet senyor es un maniàlich. M' he tractat ab ell quant estava ocupat en un col·legi de Mataró, sa patria. Llavors tenia un caràcter *sui generis*; mes no maniàlich: recordo que passaba las estones que tenia desfeinadas, fent una anca de la història de Catalunya. Potser que las vicisituts perque ha passat li hajan dat un mal genil, pero no vull creure que sia maniàlich. Mes tampoch flors y violas. En Carreras ha judicial ab parcialitat à sa patria, Catalunya. Sobre certa questió escrigué de tal manera sobre nostra llengua y referent à certa institució que té per objecte lo cultiu de la mateixa, que mes sembla rem sots articles redactats per un castellà que no per un català. Si Catalunya no fa justicia à son gust que no perdia lo coratje, ja vindrà l' hora de la justicia; pero que may arribi à renegar de sa Patria, com sembla que ha volgut fer.

Memorias à tots y mana átou amich,

TURBIS-BURRIS.

Turó de Bona-vista. 7 de agost de 1867.

SEMLA QUE NO POT ESSER!!!

Aquestas paraules arrancaren del fons de nostre cor las cobblas del final de la pesa castellana nomenada «Los maestros de la Raboso» que en la nit del dissapte penúltim se posà ab escena en lo teatre del Tívoli.

Res tenim de escrupulosos, pero tampoch ens plau la inmoralitat.

¿Estarém nosaltres oposats tal volta ab lo modo de pensar de la escullida concurrencia qu' en la nit del referit dissapte s' oviraba en dit teatro?

Per forsa tenim de creurer que no.

No obstant, ¿perque donchs aquella societat paixia saborejar ab un gust extremadissim cada una de las cobblas que de tant llepisosas l' alé dels cantants entalava la clara lluna del espill del cor de las noyas que á tal funció assistiren?

¿Per que, per que reya doncas tant satisfeta la concurrencia en general aplaudint y demandant la repetició de paraules que fins la nostra ploma s' avergonyiria d' escriuerelas?

Estas preguntas nos deixan en la major confusió.

Una de dues: ó aquell públic regositjantse aproba la falta de respecte que se li tenia, ó no aproba.

Dificil, molt dificil es de determinar eixa questió.

Ab tot nosaltres no podem persuadirnos de que 'ls pares vullan la perdició de sos fills.

Preguntéshi de hu-en hu si prefereixen la bona educació y sanas costums de sos fills, y cap, enterrament cap respondrà lo contrari.

Y á pesar d' això 's veu que 'ls condueixen á spectacles que la pureza de sentiments retxassa y condemna.

¿Y donchs en qué quedem?

Pot ser com á llechs en la materia dirém algun

despropósit, mes, que sens perdónia sisquera pel favor y benevolència qu' ab nostre apreciació dispensem á la Societat.

Esta, segons nostre sentir, deu considerarse lo mateix qu' un menor, lo qual obra per lo regular sens tenir verdadera conciencia dels seus actes, puig d' altre manera no podria pas explicarse com moltíssimas vegadas va contra dels seus interessos y de sa propia conservació moral y material.

Per això hi ha las lleys que vetllan per son bé y fan responsables en certis cassos als encarregats dels seus bens y persones.

La Societat, pus, no es mes qu' un menor de edat y si obra d' un modo estravagant y contradictori, es perque los seus tutors no haurán sapigut ó previst lo dany que sobr' ella, mes tart podrà recrauer.

Voldriam allargans entrant de plé en la sèrie de consideracions que l' objecte d' estas rallas nos sugereix, pero lo temor de no anar prou acertats en las consequencias que ne trauriam, nos aconsella no passar avant y contenlarnos ab haver consignat en las columnas de L' ASE, (que 's l' animal mes serio, y d' apparent mes refleksió de la terra), lo que 'ns sembla que no pot esser.

UN FILL DEL ROQUER.

BRAMS.

A un senyor que 's queixaba de que cada nit somiaba que 's clavaba punxes als peus, li deya un dia la minyona:

—Miri, jo aviat ho tindria arreglat.

—¿Com ho farias? li pregunta l' amo.

—Es ben senzill, me ficaria al llit ab las botinas posadas.

Una senyoreta d' última moda que aprenia l' anglès, aburrida de la difícil pronunciació d' aquet idioma va dir al seu mestre:

—Vosaltres escribin *bread*, y pronuncieu *bred*. ¿A qué venen tants enredos? ¿No seria mes natural dir senzillament *pa*?

UN DESACORT.

Acostat nena,
deixat tocarle;
si vols casarte,
ho has de fé axi;
no sigas lonta,
qu' avuy en dia,
la millor guia
es deixar di.

—Noy, poch m' agrada
lo nort que portas,
cami de tortas
may me plague:
es molt bonica
la senda dreta;
com soch Paulela,
la seguiré.

—Donchs no, m' estimas?
—Tinch de pensarho,
l' amor es raro
tant com humil.

—La sabs molt llarga
nena bonica
—¡ay! ta palica
no fa per mí.

LLARCH.

Surria un anglès de dinar de una de las millo fonda de Paris, quant se li acostà un pobre à demanarli caritat diéntli:

—Per la mort de Deu... que tinch gana.

—¿Tens gana y 't queixas? li respongué 'l lord; —ijo pogués dir altre tant!

SONETO.

Naix l' home y naix petit y sempre mama,
Creix y sent mes gran sopas ya menja,
Creix mes, y ja dels brassos se despenja
D' aquells que sempre crida papa ó mama.
Aliment ja mes fort, del seu cos trama
Sos texits animals y així ja penja
Aquells primers vestits, y s' arrepenja
Ab forças que ell ja té, y despedeix l' ama;
Va estudi fins als deu (si es que té pelas)
Després al Institut y quant acaba
Va à la Universitat y plega velas.
Los estudis ja ha fet que desitjava.
Y sabeu lo que 'n treu de tanta ciencia?
Una fam que 'l aixeca sens conciencia.

EUGENIET.

—Deu lo guard! Vosté 's va treví a combatre la opinió de un dels seus conegeus que 'm tenia per home de talent, y m' ha de donar una satisfacció.

—Vosté s' equivoca, senyor Manel, puig may li hauré pogut fer semblant agravi, quand cap dels meus conegeus l' ha tingut per tal home de talent.

¿A QUE 'S UN BISBE PARE?

Deu meu, Deu meu, quanla jent
Es que lo hom surt de casa
Digueme que 's lo que hi ha?
Digueme que 's lo que passa;
Es lo bispe de Pittsburg
Que acaba d' arribar ara
Y que vé de lluny molt lluny
De conferència ab al Papa
Y que no s' en va del poble
Fins que li dongui la gana.

De Falset, de Mora y Valls
Molta de gent se 'n anava
Y entre mitj y havia un noi
Que al seu pare preguntava:
Pare, pare, i qué es un bisbe?
¿Qué deu ser un bisbe pare?
—Ya ho verás si tens paciència,
Li diu son pare cachassa
Per saber lo que 's un bisbe
No tens que ana á Salamanca.

Ja arriba la comitiva
Ja bolta carrers y plàssas,
Per veure tan sols lo bisbe
Pus que aquelets no abundan massa

Mentre lo bisbe y 'ls demés
Passaban per una plàssa
Se sent una veu que deya
—Ensenyeume l' bisbe pare
Ay pare ensenyeume l' bisbe
Qui deu ser lo bisbe pare?
—Que no 'l veus, es lo del mitj
¿Aquell del barret tan ample?
—Ay carallos, si es un home!
—Donchs que 't pensabas tros d' ase!

PEPET.

CÒSSAS.

Los adjunts dels *Jochs florals*, esperan ab ansia lo volum de las poesias premiadas aquest any. Antany la publicació de las poesias premiadas s' feu mes tard de lo necessari, per rahó de las vicissituds políticas, segons digué lo consistori; enguany qu' hem estat en pau y tranquilitat, també 's retarda la publicació; no sabem si serà perque á trigat á plouer, ó si per motiu de la gran caló qu' ha fet ó si

per las derreras plujas ¿qué hi diuen Srs. Mantinidors?

Hi va haver un temps en que no era permés posá testos als balcons y finestras, y molt menos regalarlos quant se podia mullar á la gent. *Aquel tiempo ya pasó*, diria la Toneta de «Un casament en Picaña».

Nosaltres dihem: *si fosse agora*.

—Sap, senyora Pepa, aquell senyor mitj ximple del tercer pis?

—Si, ¿qué n' ha fet alguna de las sevas?

—¡Cah! al contrari. Ara diu que peca de massa avispat.

—Y no diu perque?

—Prou. Com compra cada dissaple aquell periódich que li diuen *La Pubilla* y un dels redactors d' aquesta té la modestia de pensar que no la llegeixen sino 'ls que no tenen cap pel de tonto, l' home s' pensa....

—Ah caramba! ara ja ho entenç.

Ni una noya de vint anys qu' espera trobar casador; ni un home casat qu' espera se li mori la dona pera quedar libre; ni un pobre que ha trenta mitja onsa del Hospital y espera 'l dia que pagan per anarla á cobrar; ni un judiu qu' espera la vinduga del Mesias; ni un butigüé qu' espera novas eleccions pera veurer si surtirà rejidor; ningú en si dels que esperar pugan, que no son pochs, esperan ab tanta impaciència si vostes volen, com esperém nosaltres y ab nosaltres tot Barcelona, la continuació de la galeria de eminentias contemporànies que publicaba *El Tren* y que ha suspés fà tres setmanas no sabém perquè.

Per Deu, senyors del «Tren», continuïn la galeria de eminentias si no volen que 'ns morim de fastich, pús fà ja tres setmanas que no riem, y será fàcil que després no 'ns en recordém.

—Noy, perquè ploras ara, qu' ets ximple?

—Perquè l' mestre diu que ja no farém festas...

—Donchs per això no has de plorar, pús que per més que ho privin ton pare te 'n farà sempre de festas.

Ja las manigas de riego

fan lo seu fel

ja per la Rambla 's mulla

de franch la gent.

¡Ola, ixerida!

te compte las enaguas

y las botinas.

Ja la canalla crida:

fuig, fuig que 't mullan,

aigua y fanch fins als colseros...

las coses mudan!

¡Viva la gracia!

¿qui no va á refrescarse

cap á la Rambla?

L' enrajolat modelo

obra la boca

no sé si d' alegria,

ó de vergonya.

¡Bé per las nenas

que ni lluixen lo garbo

pican soleta!

XARADA.

Quaut te fassis un segona
te compte no hi entri l' hu,
y si acas primera 't falta
comprat un vano y... agur.

ENDEVINALLA.

GEROGLIFICH.

QA NN O E AP
CO CO O E AP ERT A I A
CO A + V LLA QUE.

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO ANTERIOR.

Per cada bola que corra
no 's diu mitja veritat...
mes si 'l mon es una bola
¿que te tot això d' estrany?

Sino trech l' endevinalla
de L' ASE, número deu,
no pensaba que 'l paraigües
me vaig deixá á cal barber.

UN DESCUIDAT.

GEROGLÍFIC DEL NÚMERO ANTERIOR.

Entre poblacions iguals, hi ha sempre rivalitats.

ANUNCI.

En la imprempia d' aquest periódich se fan impresions de tota classe, mes baratet que en qualsevol altre part. Qui no ho vulgui creure que ho probi; ja veurà com li quedarán ganas de tornarhi.

E. R.—ANTON VENTURA.

Imp. de L' ASE, á càrrec de J. Martinez
carré de Robador, núm. 29 baixos.
Barcelona.—1867.